

3. TĒMA 11. – 17. OKTOBRIS

IZTURĪBA KĀRDINĀŠANĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 1:12-21, Ps. 119:11, 1.Moz. 3:1-6, Tit. 3:5-7, Rom. 13:12, Ef. 4:22.

ATMIŅAS PANTS:

“Laimīgs tas vīrs, kas iztur kārdināšanu, jo, pārbaudi izturējis, viņš saņems dzīvības vainagu, kas apsolīts tiem, kas mīl Kungu.” (Jēk. 1:12)

Mēs visi to esam piedzīvojuši. Mēs nolemjam nepadoties kārdināšanām, bet cīņas karstumā mūsu nodomi izkūst un pašiem par kaunu un riebumu – krītam grēkā. Dažreiz šķiet, jo vairāk koncentrējamies uz negrēkošanu, jo bezspēcīgāki pret kārdināšanām jūtamies un jo bezcerīgāks šķiet mūsu stāvoklis. Mēs domājam, vai vispār esam glābti. Ir grūti iedomāties kādu nopietnu kristieti, kurš nebūtu domājis par savu glābšanu īpaši pēc tam, kad ir gadījies iekrist grēkā.

Par laimi, mēs varam gūt uzvaru pār kārdināšanām, kas tik viegli mūs noķer slazdā. Nevienam no mums nav bezcerīgā situācijā, lai arī cik dziļi grēkā viņš būtu iegrimis, jo mūsu „gaismas Tēvs” (Jēk. 1:17) ir lielāks nekā mūsu tieksme uz ļaunu un tikai Viņā un caur Viņa Vārdu mēs varam gūt uzvaru.

Tāda ir panta vēsts, ko mēs pētīsim šajā nedēļā. Protams, kārdināšanas ir reālas, grēks ir reāls, un cīņa pret savu „es” ir ļoti reāla. Bet arī Dievs ir reāls, un caur Viņu mēs varam vairāk nekā uzvarēt kārdināšanas, kas mūsos perinās un gaida, kad varēs sakaut.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. oktobrī!

Kārdināšanu sakne

Izlasi Jēk. 1:13, 14! Kāpēc ir tik svarīgi, ka Dievs nevienu nekārdina? No kurienes izceļas kārdināšanas, un kā šīs zināšanas var būt noderīgas mūsu pašu cīņā ar grēku? _____

Jēkabs runā skaidri. Dievs ne tikai nav ļaunuma autors, Viņš nav arī kārdināšanu autors. Ļaunums pats par sevi ir kārdināšanu avots. Saskaņā ar šo pantu, problēma ir mūsos. Tas ir arī galvenais iemesls, kāpēc ir tik grūti stāties pretī.

Tādējādi cīņa pret grēku sākas prātā. Tāpat kā daudzi to negrib dzirdēt, patiesība ir arī tā, ka mēs izvēlamies grēkot. Neviens nevar mūs piespiest (Rom. 6:16-18). Grēcīgas ilgas, tieksmes un dziņas pastāvīgi saista mūsu uzmanību. Jēk. 1:14 raksturo šos iekšējos skubinājumus, izmantojot medību un makšķerēšanas terminus. Mūsu pašu vēlmes pievilina un velk mūs sev līdzi, un, kad mēs padodamies tām, tās beigās mūs uzķer uz āķa un ievilina slazdā.

Izlasi Ef. 6:17, Ps. 119:11 un Lūk. 4:8! Kāda kopēja tēma ir visos šajos pantos, un kā tas ir saistīts ar jautājumu par uzvaru kārdināšanās? _____

Šajos Jēkaba vēstules pantos viņš skaidri nodala kārdināšanu no grēka. Būt kārdinātam nav grēks. Pat Jēzus tika kārdināts. Problēma nav kārdināšana pati par sevi, bet gan kā mēs reaģējam uz to. Grēcīga daba pati par sevi nav grēks. Tomēr ļaut grēcīgajai dabai kontrolēt mūsu domas un noteikt mūsu izvēli ir grēks. Tāpēc mums Dieva Vārdā ir apsoliājums, kas piedāvā mums uzvaras garantiju, ja mēs pieprasām to sev un pieķeramies tam ticībā.

Pārdomā vairāk uzskatu, ka grēks vienmēr ir mūsu pašu izvēle. (Galu galā, ja tā nebūtu mūsu pašu izvēle, kā tad mēs varētu tikt nosodīti par tā darīšanu?) Ko mēs varam darīt ikdienas praktiskajā līmenī, kas varētu mums palīdzēt neizdarīt nepareizu izvēli? _____

Kad iekāre ir iecerēta

Izlasi vēlreiz Jēk. 1:13-15! Kad kārdināšana kļūst par grēku? _____

Šajā pantā ir izmantoti vairāki grieķu vārdi, lai aprakstītu, kā sākas grēks, un tie visi ir saistīti ar radišanu. Kad tiek auklēta nepareiza vēlme, grēks tiek „ieņemts” kā bērniņš mātes miesās. „Grēks nobriestot dzemdē nāvi.” (Jēk. 1:15)

Aina ir paradokssāla. Process, kas bija domāts dzīvības došanai, beidzas tikai ar nāvi (sal. ar Rom. 7:10-13). Grēks, līdzīgi vēzim, pārņem un aprij savu saimnieku. Mēs to visi zinām, jo visi esam bijuši grēka sagrauti. Mūsu sirdis ir jaunas, un mēs tās nevaram izmainīt.

Izlasi 1. Moz. 3:1-6! Ievas pieredze dzīvi ilustrē konfliktu ar grēku. Kādi soļi noveda viņu grēkā? _____

Pašā saknē grēks sākas ar neuzticēšanos Dievam. Sātans, izmantojot to pašu veiksmīgo metodi, ar ko viņš pievīla trešo daļu eņģeļu (Atkl. 12:4, 7-9), radīja Ievas prātā šaubas par Dieva raksturu (1. Moz. 3:1-5). Tuvo ties aizliegtajam kokam nebija grēks, bet ņemt un ēst augli – bija. Pirms grēcīgās rīcības bija nepareizas domas (1. Moz. 3:6). Viņa pieņēma sātana ierosinājumus kā savus.

Grēks vienmēr sākas prātā. Līdzīgi Ievai, mēs varam domāt par iespējamajiem nepareizās rīcības „labumiem”. Tad mūsu iztēle un jūtas sāk gūt virsroku. Drīz mēs satveram ēsmu un kritam grēkā.

Bieži mēs domājam, kā tas varēja notikt. Atbilde ir vienkārša: mēs jāvam tam notikt. Neviens nespieda mūs grēkot.

“Ar nopietnu lūgšanu un dzīvu ticību mēs varam stāties pretī sātana uzbrukumiem un saglabāt savas sirdis tīras no sārņiem. Visspēcīgākās kārdināšanas nav attaisnojums grēkam. Lai arī cik liels spiediens būtu jāpanes dvēselei, pārkāpums ir mūsu pašu rīcība. Ne zemes, ne elles spēkos nav piespiest kādu grēkot. Gribai ir jāpiekrīt, sirdij jāpakļaujas, tad iekāre nespēs pārspēt saprātu, ne arī netaisnība uzvarēt taisnību.” (E. Vaita „Signs of the Times” 1883. g. 4. okt. „Christian Privileges and Duties”)

Ikviena laba un pilnīga dāvana

“Nekrītiēt maldos, mani mīļotie brāji! Jebkurš labs devums un jebkura pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva, kas ir pastāvīgs un nav mainīgs kā ēna.” (Jēk. 1:16, 17)

Lai gan grēks dzemdē nāvi, Dievs ir dzīvības avots. Viņš ir “gaismas Tēvs” (Jēk. 1:17), kas sasauca ar radišanu (1. Moz. 1:14-18). Dievs ļauj mums piedzimt jaunai dzīvei, kas ir vislielākā dāvana, ko mēs varam saņemt “no augšas” (sal. Jēk. 1:17 ar Jāņa 3:3).

Līdzīgi Pāvilam, kas runā par glābšanu kā par Dieva žēlastības rezultātu (Rom. 3:23, 24; Ef. 2:8; 2. Tim. 1:9), Jēk. 1:17 sauc glābšanu par “dāvanu”. Vēl vairāk, nākamajā pantā Jēkabs skaidri pasaka, ka glābšana, šī jaunā piedzimšana, ir rezultāts Dieva nolūkam un gribai mūsu labā: “Viņš mūs ir izvēlējis un atdzemdinājis ar patiesības vārdu.” (Jēk. 1:18) Tas ir, Dievs grib, lai mēs būtu glābti. Tā bija Viņa griba, pat pirms mēs piedzimām, lai mums būtu glābšana un jauna dzīvība Viņā tagad un visā mūžībā.

Salīdzini Jēkaba aprakstu ar Pāvila un Pētera jaunpiedzimšanas aprakstiem!
Sk. Tit. 3:5-7, 1. Pēt. 1:23. _____

Jēzus, Pāvils, Pēteris un Jēkabs saista glābšanu ar jaunpiedzimšanu. Dieva nodoms glābšanas plānā ir no jauna savienot grēka sasisto un salauzto cilvēku ar Debesīm. Plaša bija tik liela un plaša, ka cilvēks neko nevarēja darīt, lai uzceltu tiltu tai pāri. Tikai Dieva Vārds cilvēka veidolā – Jēzus – varēja savienot Debesis un zemi. Inspirētais Vārds (2. Tim. 3:16) vienīgais spēj iedvest garīgu dzīvību to sirdīs, kas ir atvērtas dāvanu uzņemšanai.

Īsāk sakot, mūsu „gaismas Tēvs” tik ļoti mūs mīl, lai arī cik necienīgi mēs esam, ka Viņš dod mums „jebkuru labu devumu un jebkuru pilnīgu dāvanu” (Jēk. 1:17), no kurām vislabākā ir Jēzus un Viņa piedāvātā jaunpiedzimšana.

Kas ir tās dāvanas, kas tev ir dotas „no augšienes”? Kāpēc ir tik svarīgi tās pārdomāt? Kas notiek, ja mēs to nedarām? _____

Lēnīgs runāt

Izlasi Jēk. 1:19, 20! Ko svarīgu viņš šeit pasaka? _____

Dieva Vārds ir spēcīgs. Bet tādi ir arī cilvēku vārdi. Cik bieži mēs esam izteikuši vārdus, ko vēlāk vēlētos ņemt atpakaļ? Diemžēl vienkārši apziņa par to, cik ievainojoši var būt vārdi un cik iznīcinošas ir dusmas, nepalīdz mums sevi kontrolēt. Paši ar saviem projektiem un plāniem mēs nekad nevarēsim patiesi izmainīties. Tāpēc mums ir vairāk jāklusās uz Dievu un jāļauj Viņam darboties mūsos.

“Kad visas citas balsis ir apklusinātas un mēs klusumā gaidām Viņa priekšā, dvēseles klusums ļauj mums vairāk dzirdēt Dieva balsi. Viņš lūdz mūs: “Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs.” (E. Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana” 58. lpp.)

Problēmas rodas, kad mēs pārtraucam ieklausīties Dievā un cits citā. Vai tas būtu mājās, darbā vai baznīcā – strīdi rodas, kad mēs pārtraucam klausīties. Kad tas notiek, runas sāk paātrināties un rodas dusmas. Šī grēcīgo sarunu slidenā nogāze, līdzīgi nekontrolētām iekšējām vēlmēm Jēk. 1:14, 15, nekad nevar radīt taisnību ar Dievu.

Tāpēc Jēkabs pretstata Dieva taisnību cilvēka dusmām. Kamēr mēs pajaujamies uz to, kas dabīgi rodas mūsu grēcīgajā dabā, Dieva Vārda radošais spēks ir bloķēts un vietā rodas mūsu pašu neko nedodošie vai pat ievainojošie vārdi. Nav brīnums, ka tūlīt pēc tam, kad viņš izstāsta par visu, ko mūsu „gaismas Tēvs” izdara mūsu labā, dodot jaunus dzīvības dāvanu, Jēkabs saka, lai mēs rūpīgi pārdomājam, ko runājam.

Ko šie panti māca par vārdiem? Sakāmv. 15:1, Jes. 50:4, Ef. 4:29, 5:4, Kol. 4:6.

Atceries pēdējo reizi, kad kāds tev izdarīja pāri ar saviem vārdiem! Izraisīto emociju dziļumam vajadzētu tev parādīt, cik spēcīgi var būt vārdi – vai nu uz labu, vai uz ļaunu. Ko tu vari darīt, lai kontrolētu savus vārdus? Kāpēc ir tik svarīgi domāt, pirms runā? _____

Glābti saņemot

Izlasi Jēk. 1:21! Kāda loma "vārdam" ir tajā, ko Jēkabs pasaka? _____

Šis pants noslēdz visu, kas līdz šim ir pateikts par ticību un glābšanu. Tas ir aicinājums atstāt visu nešķīstību un atrauties no ļaunā. Pavēle „atmetiet” Jaunajā Derībā septiņas no deviņām reizēm ir izmantota, lai atteiktos no ļauniem ieradumiem, kam nav vietas dzīvē, kas pakļauta Kristum (Rom. 13:12; Ef. 4:22, 25; Kol. 3:8; Ebr. 12:1; 1. Pēt. 2:1). Tā var attiekties arī uz apģērba novilkšanu (Ap. d. 7:58), tā kā arī grēka „sārņaino drēbju” novilkšana (salīdzini ar Jes. 64:6) var būt šeit iekļauta. Vārds „sārņains” (RSV) Jēkaba vēstulē lietots, lai aprakstītu trūcīgo „noplīsušās drēbes” salīdzinājumā ar bagātnieku greznajām drānām (Jēk. 2:2). Līdzīgi Jēzum, Jēkabs nosoda cilvēka tieksmi būt pārāk pievērstam ārējam izskatam, jo Dievs pāri visam ir norūpējies par mūsu sirds stāvokli.

Vecās Derības grieķu tulkojumos vārds “sārņains” (ryparos) ir izmantots tikai vienā vietā: Zah. 3:3, 4, kur augstais priesteris Jozua aino grēcīgo Israēlu. Dievs atņem augstajam priesterim sārņainās drēbes un apģērbj viņu tīrās drēbēs, kas simbolizē piedošanu un Israēla šķīstīšanu.

Šī aina ļoti atšķiras no populārā kristieša tēla, kur mēs reizēm redzam Jēzu, uzliekam tīras, baltas drēbes virs grēcinieka notraipītajām, noplīsušajām drēbēm. Vai reālajā dzīvē kāds to darītu? Nevienš nevelk tīras drēbes virsū netīrajām. Līdzīgi Zaharijas grāmatā netīrās drēbes vispirms tiek novilkta un tikai tad tiek uzvilktas tīras drēbes. Tas nenozīmē, ka mums ir jābūt bez grēka, pirms mēs varam tikt ietērti Kristus taisnībā. Ja tā būtu patiesība, kurš tad varētu tikt izglābts? Tas arī nenozīmē, ka pēc Jēzus pieņemšanas mēs zaudējam glābšanu, ja krītam grēkā. Drīzāk tas nozīmē, ka mums ir pilnībā jāpakļaujas Viņam, izvēloties mirt ik dienas savam grēcīgajam dzīvesveidam, un jāļauj Viņam radīt mūs pēc Savas līdzības. Tad mūs aplās Kristus pilnīgais taisnības apģērbs.

Izlasi vēlreiz Jēk. 1:21! Cik nopietni tu centies dzīvē ieviest to, kas šeit teikts? Ko nozīmē „saņemt” Vārdu sirdī, un kā to var izdarīt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi par grēku un spēku mainīties E. Vaitas grāmatā „Ceļš pie Kristus” nodaļā „Nožēla” 23.-36. lpp. un apkopo tajā izteiktās galvenās domas.

„... Pestīšanas plāns mums paredz pilnīgu atbrīvošanu no sātana varas. Nožēlojošu dvēseli Kristus vienmēr atšķirs no grēka. Viņš nāca, lai iznīcinātu velna darbus un ir rūpējies par to, lai katrai grēkus nožēlojošai dvēselei tiktu piešķirts Svētais Gars, kas to pasargātu no grēkošanas.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 311. lpp.)

„Ja esi pieņēmis Kristu par savu personīgo Glābēju, tad tev jāaizmirst sevi un jācenšas palīdzēt citiem. Runā par Kristus mīlestību, stāsti, cik Viņš labs. Pildi katru pienākumu, jo tā jau pati par sevi ir liecība. Uzņem savā sirdī citu dvēseli un ar visiem tev pieejamiem līdzekļiem centies glābt pazudušos. Saņēmis Kristus Garu — šo nesavtīgās mīlestības Garu, kurš aicina strādāt citu labā, — tu pieaugsi un nesīsi augļus. Tavā raksturā nobriedīs Gara svētības. Tava ticība vairosies, tava pārliecība padziļināsies un tava mīlestība kļūs pilnīga. Arvien vairāk tu atstarosi Kristus līdzību visā, kas ir šķīsts, cēls un pievilcīgs.” (E. Vaita „Kristus līdzības” 67., 68. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā vairāk, cik reāls spēks piemīt vārdiem! Kāpēc tie ir tik spēcīgi? Kā ar valodu var viegli manipulēt? Cik bieži tas, kā mēs pasakām vai uzrakstām, ir tikpat svarīgi vai pat vēl svarīgāk par to, ko mēs sakām vai rakstām?

2. Kura ir vislielākā dāvana, kas tev ir dota no „augšienes”, un kāpēc?

3. Pārlasi Jēk. 1:12-21! Kas ir šeit sniegtā svarīgā vēsts? Kāda cerība un apsolvījumi mums šeit ir izteikti?

4. Iekāre rada grēku, un grēks rada nāvi. Kāpēc, ņemot vērā tik augstu likmi, mums nepieder uzvaras, kurām vajadzēja būt mūsu? Kādos veidos mēs attaisnojam grēku un kāpēc tā vienmēr ir bīstama spēle?

5. Izlasi pēdējo E. Vaitas apgalvojumu piektdienas pētījumos! Kādu svarīgu padomu varam šeit atrast, īpaši tiem, kas varbūt svārstās ticībā?
